

A VÁRVA VÁRT BEFEJEZÉS!

Thief

tolvaj

Szeress, ha hazudok is 3.

„Érted bármit,
Hercegnő!”

finep
selection

TARRYN FISHER

T A R R Y N F I S H E R

Thief
t o l v a j

Szeress, ha hazudok is 3.

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2018

*Szenvedélyes kis dinkáknak.
Ezt itt pont neked.*

Első fejezet

A jelen

HÁROMSZOR VESZÍTETTEM EL OLIVIÁT. Először a türelmetlenségem miatt. Másodszor egy hazugság miatt, ami annyira kusza volt, hogy nem tudtunk kikeveredni belőle. Most pedig – azaz harmadszor – Noah miatt.

Noah a jófiú. Utánanézttem. Méghozzá alaposan. De akkor sem lenne elég jó Olivia mellé, ha ő lenne az első számú brit trónörökös. Olivia olyan, mint egy műkincs. Tudni kell értelmezni őt, és meglátni a szépséget a személyisége kemény vonásai mögött. Legszívesebben ökölrel péppé verném Noah képét, valahányszor eszembe jut, hogy Olivia nem lehet úgy az enyém, ahogy az övé.

Pedig Olivia az enyém. Mindig is az enyém volt, és mindig is az enyém lesz. Hiába futottunk ellentétes irányban az elmúlt tíz évben, mégis minden sarkon egymásba ütköztünk. Néha azért, mert kerestük a másikat, máskor pedig véletlenül.

Ő úgy tud szeretni, hogy összemocskolja vele az ember lelkét, hogy végül inkább azt kívánod, hogy bárcsak ne is lenne lelked,

hogy legalább kikerülhes a bűbáj alól. Folyton próbáltam tőle elszakadni, de semmi értelme. Mintha ő keringene az ereimben, nem is a vérem.

Most is látom, benne van a tévében. Olivia tölti be az egész száznyolcvankét centis képet: a fekete haja, az ellentmondásos tekintete, meg a karmazsinvörös körmei, amikkel az asztalon dobol... Bekerült a híradóba. Dobson Scott Orchard, a visszaeső erőszaktevő, aki tizenkét év alatt nyolc lányt rabolt el... Olivia a védőügyvédje. Felfordul tőle a gyomrom. Még én sem ismerem annyira, hogy megértsem, miért vállalta el ezt az ügyet. Talán a saját maga iránti lenézés tereli afele, hogy hitvány bűnözőket védjen. Egyszer a feleségemet védte, akit olyan vádakkal húsz évre is lecsukhattak volna. Olivia most nyugodtan ül a védence mellett. Néha közel hajol hozzá, hogy mondjon neki valamit, miközben arra várnak, hogy az esküdtszék bevonuljon a terembe az ítélettel. Én a második whiskey-nél tartok. Nem tudom, hogy érte vagy miatta vagyok ideges. A kezére téved a tekintetem. A keze mindig elárulja, mit érez. Már abbahagyta a dobolást, és öklöbe szorította a kezét. Úgy pihen az asztalon a madárcsontú csuklója, mintha odaláncolták volna. Felülnézetből látom rajta a karikagyűrűt. Töltök magamnak még egy whiskey-t, gyorsan felhajtom, aztán félretolom az üveget. Változik a kép. Most a sajtószobát mutatják, ahol a riporter arról beszél, hogy az esküdtszék mindössze hat órára ült össze, és vajon mit jelent ez az ítéletre nézve. A férfi egyszer csak összerándul a széken, mintha áram rázta volna meg. *„Az esküdtszék bevonult a tárgyalóterembe, ahol a bíró perceken belül felolvassa az ítéletet. Most odakapcsolunk.”*

Előredőlök ültemben, a könyökömmel rátámaszkodom a térdemre. Fel-le jár a lábam – mint mindig, amikor ideges vagyok –, és örülnék

neki, ha lenne még a poharamban egy ujjnyi whiskey. Mindenki áll a tárgyalóteremben. Dobson Olivia fölé tornyosul, aki apró porcelánbabának látszik mellette. Kék selyemblúz van rajta, a kedvenc színem. Kontyba fogta a haját, de néhány tincs megszökött a hajtűk szorításából, így azok már az arcát keretezik. Olyan gyönyörű, hogy inkább lehajtom a fejem, el ne áraszsanak az emlékek. De attól még elárasztanak. Mindegyiket áthatja a zabolátlan hosszú haja. Látom a párnámon, a kezemben, és abban a medencében, ahol először megcsókoltam. Ez a legfeltűnőbb rajta: filigrán lány, elképesztően dús, hullámos, sötét hajjal. Miután szakítottunk, levágatta. Szinte fel sem ismertem a lemezboltban, ahol belebotlottunk egymásba. Úgy megdöbbenem a változáson, hogy könnyebb volt hazudnom. Meg akartam ismerni azt az Olivíát, aki levágatta a haját, és képes volt mindenkit átvágni a hazugságaival. Hazugságok... Ostobán hangzik egy nő hazugságait akarni. De Olivia a hazugságaival tud szeretni. Hazudik arról, hogy mit érez, mi fáj neki, és arról is, hogy nem akarja az embert, amikor pedig igenis akarja. Azért hazudik, hogy védje a másikat és saját magát is.

Nézem, ahogy türelmetlenül a füle mögé simít egy tincset. Az avatatlan szem csak egy átlagos női mozdulatot látna ebben, de én azt is látom, ahogy elrántja a csuklóját. Olivia izgatott.

Elmosolyodom. Rögtön leolvad a mosoly az arcomról, amikor a bíró felolvassa:

– Beszámíthatatlan elmeállapota miatt felmentjük a vádak alól.

A francba, megcsinálta! Két kézzel beletúrok a hajamba. Nem is tudom, hogy megráznám-e Olivíát, vagy inkább gratulálnék neki. Lehuppan a székre, döbbenetről árulkodik a szemöldöke. Még több hajtincs szabadul ki a kontyból, amíg fogadja a gratulációkat. Dobson

elmeogyintézetbe fog kerülni fegyház helyett. Várom, hogy Olivia átöleli-e, de nem. Tartja tőle a távolságot, csak egy apró mosolyt ereszt meg felé. A kamera ráközelít az ügyészre: eltorzult az arca a dühtől. Mindenki dühös. Olivia újabb ellenségeket szerzett, ez a specialitása. Meg akarom védeni. De nem az én dolgom. Remélem, Noah felkészült a feladatra.

Fogom a kulcsomómat, és kimegyek futni. Elnehezíti a pára a levegőt odakint. Mintha lüktetne körülöttem, amivel eltereli a figyelmet a gondolataimról. A lakásomat magam mögött hagyva máris verejtékben úszom. A ház előtt balra fordulok, és a part felé veszem az irányt. Csúcsforgalom van. Átvágok a lökhárítók között az úttesen, figyelmen kívül hagyva a mérgeződő sofőrök pillantásait. Csupa Mercedes, BMW, Audi... Nem egy csóró környéken lakom. Jó érzés futni. Másfél kilométerre lakom a parttól. Két út választ el tőle. Sétáló emberek között szlalomozva rápillantok a yachtokra, s eszembe jut a saját hajóm. Egy ideje nem is voltam rajta. Talán pont erre lenne szükségem, egy napra a hajón. A vízhez érve élesen balra kanyarodom, és elindulok a parton. Itt szoktam levezetni a feszültséget.

Addig futok, ameddig bírok. Aztán lihegve rogyok a homokba. Össze kell szednem magamat. Ha továbbra is ebben az érzelmi pályában gázolok, talán sohasem keveredem ki belőle. Előveszem a telefont a zsebemből, és tárcsázom az otthoni számot. Anyám levegőért kapkodva veszi fel, mintha az elliptikus trénerén edzene. Letudjuk az udvarias formáságokat. Mindegy, mi zajlik éppen, és mindegy, mennyire kétségbeesetten cseng a hangom, az anyám mindig udvariasan érdeklődik, hogy vagyok, aztán röviden tájékoztat a rózsái állapotáról. Megvárom, amíg befejezi, aztán a tervezettnél elfúlóbb hangon bukik ki belőlem:

– Elfogadom a londoni állást.

Hirtelen úgy megdöbben, hogy elnémul, de aztán túlradó örömmel szólal meg.

– Ez a helyes döntés, Caleb. Hála istennek, hogy megint jött a lehetőség. Múltkor a miatt a lány miatt utasítottad vissza, micsoda hi...

Félbeszakítom. Megmondom neki, hogy holnap majd felhívom, miután beszéltem a londoni irodával. Még egyszer rápillantok az óceánra, mielőtt elindulok hazafelé. Holnap elmegyek Londonba.

Mégse megyek.

Arra ébredek, hogy dörömbölnék az ajtón. Először azt hiszem, hogy csak az épületben zajló felújítás hangjait hallom. Újjáépítik a konyhát a 760-as lakásban. A fejemre szorítom a párnámat, de cseppet sem tompítja a zajt. Káromkodva félredobom a párnát. Mintha közelebbről hallanám a dörömbölést. A hátamra fordulok és fülelek. Mintha megint megbillenne a szoba tengelye. Túl sok whiskey – már megint. Az én ajtómon dörömbölnék. Felülök az ágyban, kilógatom a lábamat a szélére, aztán magamra húzom a földön talált sűrke pizsamanadrágot. A nappalin áthaladva félrerúgom a talán már hetek óta gyarapodó cipő- és ruhahalmot. Kinyitom az ajtót, és minden megáll. A szív, a lélegzet és a gondolat is.

Egyikünk se szólal meg, csak fürkæsszük egymást. Aztán befurakodik mellettem, hogy elkezdjen fel-alá járkálni a nappalimban, mintha a világ legtermészetesebb dolga lenne a felbukkanása. Én még mindig a nyitott ajtónál állok. Értetlenkedve figyelem, ő pedig teljes figyelmével rám szegezi a tekintetét. Beletelik egy percbe, mire meg bírok szólalni. Mire felfogom, hogy ez tényleg megtörténik.

Hallom, hogy fúrnak odafent. Látom, hogy az ablakom előtt egy madár repül el. Mégis azt mondom magamnak, hogy az ő esetében csálnak az érzékeim. Ennyi év után nincs is igazából itt.

– Mit csinálsz itt, Hercegnő?

Végigjárom rajta a tekintetemet. Hagyom, hogy áthasson a jelenléte. Eszelősnek látszik: az arca köré szabadultak a tincsek a hátul copfba fonott hajából. Feketével kihúzott szeme bepárásodott. Még sohasem láttam így kisminkelve. Feldobja a tenyerét a levegőbe, mint ha mérges lenne. Felkészülök a szóáradatra, ami általában a dühével szokott járni.

– Mi van, már nem szoktál takarítani?

Nem erre számítottam. Bevágom az ajtót a lábammal, és megfogom a tarkómat. Három napja nem borotválkoztam, egy szál pizsamanadrág van rajtam, a lakásom pedig úgy néz ki, mint egy kollégiumi fiúszoba.

A kanapé felé araszolok, mintha nem is a saját nappalimban lennék, aztán feszengve leülök. Nézem, ahogy fel-alá járkál.

Egyszer csak megáll.

– Kiszabadítottam. Visszaküldtem az utcára. Azt a kibaszott örültet! – csap bele ököllel a nyitott tenyerébe az utolsó szónál. A lába közben hozzáér egy üres whiskey-s üveghez, ami elgurul a parkettán. Mindketten követjük a tekintetünkkel, amíg el nem tűnik az asztal alatt.

– Neked meg mi a fasz bajod van? – kérdezi körbenézve.

Hátradőlve összekulcsolom a kezemet a tarkómnál. Vele együtt én is végignézek a katasztrófasújtotta lakásomon.

– Ezt akkor kellett volna végiggondolnod, amikor elvállaltad az ügyet.

Mintha be akarna húzni nekem egyet. Először a hajamat bámulja, aztán a szakállamat, majd elidőzik a mellkasomon, végül visszatér az arcomhoz. Egyszer csak magához tér. Látom a szemén, ahogy tudatosul benne, hogy idejött, pedig nem kellett volna. Mindketten egyszerre mozdulunk meg. Ő az ajtó felé rohan, én pedig felugrom, hogy elálljam az útját.

Tartja tőlem a távolságot. Az ajkát harapdálja. A kihúzott szeme most már bizonytalanabb.

– Te jössz – mondom neki.

Hullámszik egyet a torka, ahogy lenyeli a ki nem mondott szavakat és a tízéves múltunkat.

– Jól van, jól van – adja meg magát végül. Visszamegy, megkerüli a nagy kanapét, és leül a fotelbe. Kezdődik a szokásos macska-egér játék. Részemről oké.

A kis kanapéra telepedem, és várakozva nézek rá. Hüvelykujjával a karikagyűrűjét piszkálja. Amikor észreveszi, hogy figyelem, akkor abahagyja. Kis hűján elnevetem magam azon, ahogy kihajtja a fotel láb-tartó részét és hátradől. Mintha itt lakna.

– Van kólád?

Felállok, hogy hozzak neki egy üveggel a hűtőből. Nem iszom kólát, de mindig van nálam a hűtőben. Talán miatta. Nem tudom. Lepattintja a kupakot, a szájához emeli az üveget, és benyakalja. Szereti, ahogy végigbizsergeti a torkát a szénsav.

Miután megitta, megtörli a száját a kézfejevel, és úgy néz rám, mintha kígyó lennék. Pedig ő a kígyó.

– Lehetnének barátok?

Szétárt karokkal oldalra biccentem a fejemet, mintha nem tudnám, miről beszél. Pedig tudom. Képtelenek vagyunk távol tartani

magunkat egymástól, szóval mi a másik lehetőség? Közben csuklik egyet a kólától.

– Tudod, még sohasem láttam senkit, aki ennyi mindent tudna mondani anélkül, hogy kiejtene a száján akár egy szót is – csattan fel.

Elvgyorodom. Ha nem szakítom félbe, akkor általában többet árul el, mint amennyit szeretne.

– Utálok magamat. Ennyi erővel akár az is lehettem volna, aki azt a kibaszott Casey Anthonyt kiszabadítja.

– Hol van Noah?

– Németországban.

– Külföldön volt az ítélelhirdetéskor? – vonom fel a szemöldökömet.

– Fogd be! Nem tudtuk, meddig fognak ülésezni az esküdtek.

– Ünnepeketek kéne – dőlök hátra a kanapén, és mindkét karomat felrakom a támlára.

Elsírja magát. Sztoikus arcot vág, de patakokban folynak a könnyei. Nem mozdulok. Szeretném, hogy otthonosan érezze magát, de ha hozzáérek, nincs megállás.

– Emlékszel, amikor azért sírtál a suliban, mert azt hitted, hogy megbuksz azon a vizsgán, a tanár meg azt hitte, hogy rohamot kaptál?

Felkacag, én meg ellazulok.

– Te csak a munkádat végezted, Hercegnő – mondom neki lágyan.

– És jól csináltad.

Bólintva felpattan. Lejárt az időnk.

– Caleb, én...

Megrázom a fejemet. Nem akarom, hogy bocsánatot kérjen, amiért idejött, vagy azt mondja, hogy nem jön többet.

Kikísérem az ajtóhoz.

– Illene azt mondanom, hogy sajnálom, ami Leah-val történt? – néz rám a szempillája alól. Összecsomósodott rajta a festék a könyvektől. Más nőn ciki lenne, Olivián viszont szexi.

– Nem hinném el, ha azt mondanád.

Elmosolyodik. Először a szeme, aztán lassacskán a szája is.

– Gyere át vacsorára! Noah mindig is találkozni akart veled.

Biztos látja az arcomon a hitetlenkedést, mert elneveti magát.

– Nagyszerű fickó. Komolyan. Hozol magaddal valakit kísérőnek?

Megdörzsölöm az arcomat, és megrázom a fejemet.

– Nincs rajta a bakancslistámon, hogy együtt vacsorázzak a férjeddal.

– Az enyémen se volt rajta, hogy a beperelt exfeleségedet védjem.

– Aucs! – fintorodom el.

– Jövő kedden hétkor? – kacsint rám, aztán szó szerint kiszökken a lakásomból.

Nem mondok igent, de tudja, hogy ott leszek.

Franca! Becsicskultam.

Második fejezet

A jelen

FELHÍVOM A KÍSÉRŐMET. Szokás szerint próbálja utolérni magát. Az elmúlt három hónapban heti kétszer találkoztunk. Meglep, mennyire élvezem a társaságát, főleg a Leah-val történetek után. Úgy éreztem, hogy elegendem lett a nőkből egy időre, de úgy tűnik, függő vagyok.

Megbeszéljük, hogy nem együtt megyünk, hanem Olivianál találkozunk. Megírom neki a címet, miközben apró kecskeszakállat nyírok magamnak. Kék farmert és fehér inget húzok James Dean módra. A karikagyűrűm helyén még mindig látszik egy fehér vonal, amit nem barnított le a nap. A válás utáni első hónapban folyton azon kaptam magam, hogy a gyűrűmet keresem, és minden egyes alkalommal megijedtem, amikor megláttam, hogy nincs rajta az ujjamon, mert azt hittem, elveszett. Az igazság mindig fojtogatni kezdett. A házasságom veszett el, nem a gyűrűm, ráadásul a saját hibámból. A holtomiglan-holtodiglanból öt év lett, az ásó-kapa-nagyharangból pedig kibékíthetetlen ellentétek. Még mindig hiányzik,

talán csak maga az érzés. Anyám mindig is azt mondta, hogy házas-
embernek születtem. A gyűrű helyét piszkálva várom a liftet Olivia
lépcsőházában.

Még mindig ugyanott lakik. Leah pere alatt egyszer jártam itt.
Nagyjából háromszor akkora lakása van, mint az enyém, óceánra
néző ablakokkal a padlótól a plafonig. Elég kivagyí. Olivia nem is
szereti az óceánt. Ahogy láttam, még sosem ment hozzá közelebb
annál, mint hogy belemártsa a nagylábujját. A legfelső emeleten la-
kik. Amikor a liftajtó egy pittyenéssel kinyílik, megszorítom a bo-
rosüveget. Ezen a szinten az ő lakása az egyetlen.

A folyosón leltárt készítek. Egy pár férfiteniszcipő – Noah. Egy
cserepes virág – Noah. Egy „Menj innen!” tábla az ajtón – Olivia.
Mindet aggódva fürkészem. A lehető legjobban kell viselkednem:
semmi flört, semmi érintés, semmi szemmel vetkőztetés. Csak a kí-
sérőmre figyelek majd, és akkor nem lesz baj. Magamban moso-
lyogva várom Olivia reakcióját. Már nyílik is az ajtó, mielőtt a csen-
gőhöz nyúlnék. Egy férfi áll előttem. Jó tíz másodpercig bámuljuk
egymást, és egy pillanatra szerencsétlennek érzem a helyzetet. Olivia
elfelejtette volna megmondani neki, hogy jövök? Aztán beletúr a
még nedves hajába, és mosoly ül ki az arcára.

– Caleb – mondja.

Haon

Tetőről talpig végigmérem. Kicsit alacsonyabb nálam, de szélesebb.
Jó testfelépítésű. Rövidre nyírt sötét haj, őszülő halántékkal. Úgy har-
mincötnek saccolnám, csak a magánnyomozótól tudom, akit ráküld-
tem, hogy harminckilenc. Ha a vonásaiból nem jönnék rá, hogy zsi-
dó, akkor a nyakában lógó Dávid-csillagról biztos. Jóképű pasas.

– Noah – nyújtja felém a kezét. Vigyorogva megrázom. Gono-
szul eszembe jut, milyen ironikus, hogy mindkettőnk keze érintette

a feleségét. – Szólt, hogy vigyem be ezt – emelte fel a teniszcipőjét. – Ne áruld el neki, hogy láttad. Ha rendetlenségről van szó, úgy tud viselkedni, mint egy náci.

Röhögök azon, hogy Oliviat lenácizta a zsidó férj, akit követek befelé. Az előszobában pislogni kezdek. Máshogy néz ki, mint amikor legutóbb itt jártam. Az összes hideg fekete-fehéret lecserélte melegebb színekre. Olyan otthonos lett: parketta, szőnyegek, csecsebecsék. Belém hasít a féltékenység. Igyekszem félretenni. Olivia éppen kilép a konyhából, és leveszi a kötényét. Félredobja, és átölel. Egytized másodpercnyi ideig olyan helyénvaló az egész, amilyen határozottsággal közelít felém. De aztán mereven tartja magát, ahelyett hogy beleolvadna az ölelésbe. Nem tehetek róla: olyan, mintha pofon vágtak volna. Szélesebbre kell szabnom a mosolyomat, ami egyébként mindig villámgyorsan a fülemig ér, amikor ő a közelemben van. Noah minket néz, úgyszólván odaadom neki a bort.

– Szia, Her... Olivia. Nem tudtam, mi lesz vacsorára, szóval vöröset hoztam.

– Malbec – mondja mosolyogva Noah-nak. – A kedvenced.

Őszinte rajongást látok a szemében, ahogy ránéz a férjére. Eszembe jut, hogy vajon én is így néztem-e Leah-ra, és hogy bírhatta ezt Olivia a három hónapos tárgyalási időszakban.

– Bárányt eszünk – teszi hozzá. – Úgyhogy ahhoz pont jó.

Csengetnek. Rögtön jobb kedvre derülök tőle. Olivia felém kapja a fejét, és a szemembe nézve próbál rájönni, miben sántikálok. Hanyagom, hogy a vigyor komótosan szétterüljön az arcomon. Végre meg fogom kapni a választ. Vagy ugyanazt érzi, amit én, vagy nem. Noah hátrál néhány lépést, hogy ajtót nyisson, mi pedig egymás szemébe nézve állunk. Olivia jéggé dermedve várja, mivel fogok előrukkolni. Meghallom magam mögött a kísérom hangját. Olivia tekintete

odasiklik rólam, ahol Noah éppen eltakarja a partneremet. Aztán Noah félreáll, én pedig azt látom, amit vártam. A döbbsent, lefegyverzett, dühös Olivíát. Elsápad az arca, keze pedig a kulcscsontjához vándorol, hogy megfogja a nyakláncát – egyszerű gyémánt lóg a lánccon. Noah megérkezik a vállamhoz, én pedig mosolyogva Jessicához fordulok. Jessica Alexanderhez.

– Jess, emlékszel Olivíára?

Jess bólint, és őszintén rámosolyog a hollófekete hajú boszorkányra, aki úgy kirúgta őt az életemből, mintha egy tekebábu lett volna.

– Helló, idegen – mondja, és már előre is lendül, hogy meglepetésölelésben részesítse Olivíát. – Rég nem láttalak.

Jessica Alexander a Facebookon talált meg. Írt egy üzenetet, hogy megint Miami-ban lakik, és szívesen meginná velem valamit. Részegen olvastam, úgyhogy a számommal válaszoltam neki. Másnap találkoztunk a Louie bárban. Ugyanúgy nézett ki: hosszú haj, hosszú lábak, rövid szoknya. Még mindig ugyanaz a zsáner jön be, mint hajdan a főiskolán, mint ahogy a személyisége is, ami meglepő módon még kedvesebb volt, mint amilyenre emlékeztem. A két vipera után pedig, akiket szerettem, jó nagy adag kedvességre volt szükségem. Egyikünk sem hozta fel a gyerektémát, de én meséltem neki Estelláról. Rájöttem, hogy neki fogalma sincs róla, milyen szerepet játszott a szakításunkban Olivia. Azóta rendszeresen találkozunk, de még nem bújunk ágyba egymással.

Jess válla fölött Olivíát figyelem. Mindig is jól ment neki az önuralom. És megteszi a lehetetlent: nevetve viszonozza Jess ölelését, mintha régi barát nők volnának. Olyan sokkot kapok, hogy kis híján hátrálok egy lépést. Noah enyhe kíváncsisággal figyel a kibontakozó történeteket. Mindannyian mellékszereplők vagyunk a számára, semmi kétség.

– Gyertek csak, gyertek! – terel minket Olivia a nappaliba, és győzedelmes tekintetet villant felém. Hát persze, nem lett jobb ember, csak jobb színész nő.

Ott a pont. De még így is jó móka, hogy alulmaradtam.

Jess elszalad, hogy segítsen Olivíának a konyhában, így egyedül maradok Noah-val meg egy brie sajtos kekszes tállal. Nagyjából tíz percig cseverészünk. Férfiaknál a sport a toptéma, Marlins, Heat, Dolphins... Hátvédek, kezdő- és dobójátékosok, csupa olyasmi, ami már kurvára nem érdekel.

– Kellemetlenül érzed magad?

Meglepetten nézek rá. *Tudja. Ó, a francba!* De az őszinteség legalább ellazít egy kicsit.

– Te nem éreznéd? – fogadom el a felém nyújtott whiskey-t. Tiszta maláta, fekete címke. Jó fajta.

– De, persze – ül le vigyorogva velem szemben.

Nem zavarja a dolog. Vajon mennyit tud? Hacsak... Talán annyira biztos a kapcsolatukban, hogy nincs miért aggódnia. Hátradőlök, és új szemszögből nézem a helyzetet. Nyilván nem egy féltékeny típus.

– Ha neked nem probléma, akkor nekem sem – mondom neki.

Lazán keresztbe teszi a lábát – bokát a térdre –, aztán ő is hátradől a széken.

– Utánam néztél?

– Három országra kiterjedő háttérellelőrzés – kortyolok bele a whiskey-be, és ízlelgetem a nyelvemmel.

Noah bólint, mintha erre a válaszra számított volna.

– Találtál valamit, ami nem tetszik?

– Feleségül vetted az első szerelmemet, úgyhogy már amúgy sem tetszettél nekem – vonok vállat.

Sokatmondó félmosollyal lassan bólint.

– Ő fontos neked, Caleb. Ez részemről rendben. Semmi probléma nem lesz közted és énköztem, amíg nem érsz hozzá a feleségemhez.

Ekkor belépnek a lányok, mi pedig felállunk. Olivia érzi, hogy szóváltás volt közöttünk. Örökké hideg tekintete oda-vissza jár közöttünk.

Válassz engem!

Végül Noah-n állapodik meg a tekintete. A bensőséges kapcsolatuk féltékenységet ébreszt bennem. Dühöt. Addig csikorgatom a fogamat, amíg Olivia észreveszi. Rögtön abbahagyom, amint az állkapcsom felé pillant, de már túl késő. Láta az érzéseimet.

Felvonja az egyik tökéletes ívű szemöldökét.

Úristen, mennyire utálok, amikor ezt csinálja!

Legszívesebben elfenekelném.

A bárány túl van sütve, a spárga pedig pépes. Mégis annyira lenyűgöz, hogy már süt-főz a kis kezével, hogy kiürítem a tányéromat, és reptát kérek. Ő olyan lazán iszik meg három pohár bort, hogy eltöprengek: vajon ez a szokása lett, vagy csak a vacsora miatt ideges? A klienseiről beszélünk, és mindenkit megnevettet. Világos, hogy Noah bele van bolondulva. Finom mosollyal követi minden mozdulatát. Saját magamra emlékeztet. Olivia megkérdezi Jessicát, hogy mihez kezdett az életével. Kellemetlenül érzem magam tőle. Figyelek, hogy ne csak hozzá beszéljek, ne nézzek rá túl gyakran, és ne forduljak el, amikor Noah-val beszélget, mert zavar. Nehéz nem odafigyelni a ket-tejük közötti dinamikára. Olivia tényleg odavan a férjéért. Észrevettem, hogy lágyabb a viselkedése, amikor a közelében van. Még egyetlen káromkodás sem hagyta el a száját, amióta betettem ide a lábamat,

ami Olivia életében máris a leghosszabb trágárság nélküli időszakot jelenti.

A szája!

Noah azon kevesek közé tartozik, akik nyugtatólag hatnak egy pengeéles szituban. Nem tehetek róla, megkedveltem a fazont. Még akkor is, ha övé a csajom. És még ahhoz is elég tökös volt, hogy megfenyegessen!

Miközben az előszobában búcsúzkodunk, Olivia nem hajlandó a szemembe nézni. Fáradtnak tűnik, mintha érzelmileg kimerítette volna az este. Közel áll Noah-hoz, és látom, hogy megfogja a kezét. Tudni akarom, mit érez. Én akarok a támasza lenni.

Jesst elviszem magamhoz, és nálam tölti az éjszakát. Anyám közben négy üzenetet hagyott, amiben a londoni költözésről kérdez.

Sült szalonna illatára ébredek. Hallom az edénycsörömpölést és a mosogatóba folyó víz hangját. Meztelenül megyek ki a konyhába. Jess éppen reggelit csinál. A pultra támaszkodva figyelem. Öt évig házasságban éltem egy nővel, aki ez idő alatt szerintem még egy tojást sem tört fel. Az egyik pólóm van Jessen. A haja hevenyészett kontyban. Nagyon szexi. A lábait fürkészem: egészen az évig érnek. A lábak a gyengéim. Az egyik legjobb jelenet a *Micsoda nőben*, amikor Vivian elmondja Richardnak, hogy pontosan milyen hosszú a lába. Sok mindent megbocsát az ember, ha jó lába van egy nőnek.

Jessicáé makulátlan.

Leülök, mire olyan félénk mosollyal nyújtja felém a kávé, mintha még sohasem csináltuk volna ezt. Nagyon kedvelem. Régen szerelmes is voltam belé. Ebbe a nőbe könnyű lenne megint szerelmesnek

lenni. Gyönyörű. Szébb, mint Leah, és szébb, mint Olivia. *Lehet-e egyáltalán valaki szebb, mint Olivia?*

– Nem akartalak felébreszteni – szabadkozok. – Úgyhogy lefoglatam magam azzal, hogy megetetek.

– Megetetsz – ismétlem. Tetszik a kifejezés.

– Szeretek tenni érted – mosolyog még mindig félénken. – Hiányoztál, Caleb.

Rápislogok.

Vajon mi lett volna, ha az abortusz helyett elmondja nekem, hogy terhes? Lenne egy tízéves gyerekünk.

Magamhoz húzom és megcsókolom. Sohasem küzd, sohasem tesz úgy, mintha nem akarna engem. Odaviszem a kanapéra, hagyjuk szétégni a pírítóst.

Később egy kávézóban ülök az utcában. Eszpresszót iszom. Jessnek el kellett mennie dolgozni. Pittyen a telefonom, SMS jött.

O: Nos?

Elvagyorodva befejezem a kávé, mielőtt válaszolok.

Mi nos?

Hosszú szünet. Biztos azon töpreng, hogyan tudná kiszedni belőlem az információt anélkül, hogy úgy tűnjön, mintha érdekelné.

O: Ne szórakozz velem!

Emlékszem, mi volt legutóbb, amikor megkértél, hogy ne tegyem. Mintha egy narancsligetben történt volna.

O: Baszd meg! Mit gondolsz Noah-ról?

Jó fej.

Mit gondolsz Jessről?

O: Ugyanaz a hülye kurva.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Felröhögök. A többiek felém fordulnak a kávézóban, hogy mi olyan vicces.

Összeszedem a holmimat, és indulni készülök. Olivia mindig is lényegre törő volt. Már majdnem a kocsimnál vagyok, amikor megint pittyen a telefonom.

O: Nehogy beleess!

Sokáig bámulom ezt az üzenetet. Egy percig, kettőig, háromig. Vajon mit akarhat tőlem? Nem válaszolok. Olyan érzés, mintha gyomorszájon vágott volna.

És ennyi. Nem is hallok felőle egy évig.